

מרתק לקרוא את תיאורו של הסופר האמריקני מארק טוויין, כשהוא מגיע לארץ ישראל בשנת 1867:

"נדמה לי שמכל הארצות בעלות הנוף המדכדך, ארץ ישראל מחזיקה בכתר. הגבעות קירחות, צבען דהוי, וצורתן רחוקה מלשובב את העין. העמקים הם מדבריות מכוערים המעוטרים בשוליהם בצמחייה דלה שפניה כמו אומרות יגון וייאוש... כל קו הוא גס, צורם וכל תו הוא חד, ללא פרספקטיבה – המרחק אינו מחולל כאן קסמים. זוהי ארץ משמימה, חסרת תקווה, שבורת לב."

במקום אחר הוא כותב את אותם הדברים רק במילים אחרות: "לא יכולנו לעצור למנוחה גם לאחר רכיבה של שעתיים-שלוש מהמחנה שלנו, אף שהנחל זרם לצידנו. לכן המשכנו בדרכנו שעה נוספת. אמנם ראינו מים, אבל בכל מרחב השממה סביבנו לא היה אפילו קמצוץ צל, ונצלינו קשות בשמש היוקדת. 'כצל סלע כבד בארץ עייפה' – אין ביטוי יפה מזה בכל התנ"ך, ואין ספק שמכל המקומות שבהם שוטטנו, אין אחד המסוגל להעניק משמעות כה נוגעת ללב לביטוי כארץ צחיחה, חשופה, קירחת זו."

מרתק לקרוא את תיאורו של הסופר האמריקני מארק טוויין, כשהוא מגיע לארץ ישראל בשנת 1867:

"נדמה לי שמכל הארצות בעלות הנוף המדכדך, ארץ ישראל מחזיקה בכתר. הגבעות קירחות, צבען דהוי, וצורתן רחוקה מלשובב את העין. העמקים הם מדבריות מכוערים המעוטרים בשוליהם בצמחייה דלה שפניה כמו אומרות יגון וייאוש... כל קו הוא גס, צורם וכל תו הוא חד, ללא פרספקטיבה – המרחק אינו מחולל כאן קסמים. זוהי ארץ משמימה, חסרת תקווה, שבורת לב."

במקום אחר הוא כותב את אותם הדברים רק במילים אחרות: "לא יכולנו לעצור למנוחה גם לאחר רכיבה של שעתיים-שלוש מהמחנה שלנו, אף שהנחל זרם לצידנו. לכן המשכנו בדרכנו שעה נוספת. אמנם ראינו מים, אבל בכל מרחב השממה סביבנו לא היה אפילו קמצוץ צל, ונצלינו קשות בשמש היוקדת. 'כצל סלע כבד בארץ עייפה' – אין ביטוי יפה מזה בכל התנ"ך, ואין ספק שמכל המקומות שבהם שוטטנו, אין אחד המסוגל להעניק משמעות כה נוגעת ללב לביטוי כארץ צחיחה, חשופה, קירחת זו."